

Predmet C-12/20**Sažetak zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 98. stavka 1.
Poslovnika Suda****Datum podnošenja:**

13. siječnja 2020.

Sud koji je uputio zahtjev:Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen
(Njemačka)**Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:**

10. prosinca 2019.

Tužitelj:

DB Netz AG

Tuženik:

Savezna Republika Njemačka

Predmet glavnog postupka

Regulatorna kontrola izvješća o mreži prijavom međunarodnih trasa vlakova na teretnim koridorima u skladu s Uredbom (EU) br. 913/2010, konkretno: kontrola izmjene koju je tužitelj predvidio u točki 4.2.5.1. svojeg izvješća o mreži za 2016. (brisanje jedne rečenice)

Predmet i pravna osnova zahtjeva za prethodnu odluku

Tumačenje Uredbe (EU) br. 913/2010 i Direktive 2012/34/EU; članak 267. UFEU-a

Prethodna pitanja

1. Treba li Uredbu (EU) br. 913/2010, osobito u pogledu zadaća koje upravni odbor teretnog koridora ima na temelju članka 13. stavka 1., članka 14. stavka 9. i članka 18. točke (c) te uredbe, tumačiti na način da je upravni odbor teretnog

koridora ovlašten samostalno odrediti postupak kojim se *one-stop shopu* navedenom u članku 13. stavku 1. Uredbe podnose zahtjevi za dodjelu infrastrukturnog kapaciteta te pritom, kao u predmetnim okolnostima, propisati isključivu uporabu elektroničkog alata za rezervaciju, ili je taj postupak podložan općim odredbama iz članka 27. stavaka 1. i 2. u vezi s točkom 3. podtočkom (a) Priloga IV. Direktivi 2012/34/EU, tako da ga, u svojem izvješću o mreži, mogu urediti samo upravitelji infrastrukture koji surađuju na teretnom koridoru?

2. Ako na prvo pitanje treba odgovoriti na način da uređenje postupka navedenog u tom pitanju treba provesti samo u izvješću o mreži upravitelja infrastrukture koji surađuju na teretnom koridoru, ispituje li nacionalno regulatorno tijelo izvješća o mreži u tom pogledu u skladu s člankom 20. Uredbe (EU) br. 913/2010 ili također isključivo u skladu s odredbama Direktive 2012/34/EU i nacionalnim propisima donesenim radi njezina prenošenja?

(a) Ako se ispitivanje provodi u skladu s člankom 20. Uredbe (EU) br. 913/2010, je li u skladu s odredbama tog članka to da nacionalno regulatorno tijelo može osporavati pravilo iz izvješća o mreži, poput pravila navedenog u prvom pitanju, a da pritom ne postupa zajedno i jedinstveno u pogledu merituma i ne surađuje s regulatornim tijelima ostalih država koje sudjeluju na teretnom koridoru ili se barem ne savjetuje s njima u pogledu jedinstvenog djelovanja?

(b) Ako se ispitivanje provodi u skladu s odredbama Direktive 2012/34/EU i nacionalnim propisima donesenim radi njezina prenošenja, je li u skladu s njima, a osobito s općom obvezom koordinacije koja se predviđa člankom 57. stavkom 1. drugom rečenicom te direktive, to da nacionalno regulatorno tijelo takvo pravilo može osporavati, a da pritom ne postupa zajedno i jedinstveno u pogledu merituma i ne surađuje s regulatornim tijelima ostalih država koje sudjeluju na teretnom koridoru ili se barem ne savjetuje s njima u pogledu jedinstvenog djelovanja?

3. Ako na prvo pitanje treba odgovoriti na način da je upravni odbor za teretni koridor ovlašten samostalno odrediti postupak naveden u prvom pitanju, može li nacionalno regulatorno tijelo u skladu s člankom 20. Uredbe (EU) br. 913/2010 ili odredbama Direktive 2012/34/EU i propisima donesenim radi njezina prenošenja, ispitati i po potrebi osporavati izvješće o mreži upravitelja infrastrukture u mjeri koja premašuje sadržajnu usklađenost tog izvješća s postupkom koji je odredio upravni odbor, ako izvješće o mreži upravitelja infrastrukture sadržava pravila u vezi s tim postupkom? U slučaju potvrdnog odgovora na to pitanje, na koji način treba odgovoriti na pitanja navedena pod brojem 2 u točkama (a) i (b) u pogledu te ovlasti regulatornog tijela?

4. Ako iz prethodno navedenih pitanja proizlazi da nacionalna regulatorna tijela imaju ovlasti ispitati postupak naveden u prvom pitanju, treba li članak 14. stavak 1 Uredbe (EU) br. 913/2010 tumačiti na način da je u pogledu okvirnih pravila koja je u skladu s tim propisom odredio izvršni odbor riječ o nacionalnim regulatornim tijelima i pravu Unije koje je obvezujuće za nacionalne sudove i koje

ima prednost u primjeni pred nacionalnim pravom te podliježe krajnjem obvezujućem tumačenju Suda?

5. U slučaju potvrdnog odgovora na četvrto pitanje, protivi li se odredba koju su izvršni odbori svih teretnih koridora donijeli u skladu s člankom 14. stavkom 1. Uredbe (EU) br. 913/2010 i člankom 8. stavkom 2. okvirnih pravila izvršnog odbora, u skladu s kojom kapacitet na koridoru treba objaviti i dodijeliti preko međunarodnog sustava za zahtjeve, koji treba biti u najvećoj mogućoj mjeri usklađen s ostalim teretnim koridorima, odluci nacionalnog regulatornog tijela kojom se upravitelju infrastrukture, koji sudjeluje na teretnom koridoru, u pogledu izvješća o mreži daju upute za ustroj tog sustava za zahtjeve o kojima se nije odlučilo u dogovoru s nacionalnim regulatornim tijelima ostalih država koje sudjeluju na teretnim koridorima?

Navedeni propisi prava Unije

Uredba (EU) br. 913/2010 Europskog parlamenta i Vijeća od 22. rujna 2010. o europskoj željezničkoj mreži za konkurentni prijevoz robe, članak 13. stavak 1. („Kontaktno mjesto (*one-stop shop*) za podnošenje zahtjeva za infrastrukturne kapacitete”), članak 14. („Dodjela kapaciteta teretnim vlakovima”) stavci 1. i 9., članak 20. („Regulatorna tijela”) stavci 1. i 3., uvodne izjave 7., 25., 26.

Direktiva 2012/34/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 21. studenoga 2012. o uspostavi jedinstvenog Europskog željezničkog prostora, članak 27. („Izvješće o mreži”) stavci 1. i 2., članak 57. („Suradnja između regulatornih tijela”) stavak 1., Prilog IV. („Sadržaj izvješća o mreži”) točka 3. podtočka (a)

Navedeni nacionalni propisi

Allgemeines Eisenbahngesetz (Opći zakon o željeznicama, u daljnjem tekstu: AEG), članak 14. („Pristup željezničkoj infrastrukturi”) stavak 1., članak 14.d („Posebne obveze izvješćivanja društava koja upravljaju željezničkom infrastrukturom”) točka 6., članak 14.e („Prethodna analiza koju provode regulatorna tijela”) stavci 1. i 3.

Eisenbahninfrastruktur- Benutzungsverordnung (Uredba o korištenju željezničke infrastrukture, u daljnjem tekstu: EIBV), članci 3., 4., 6. Prilog 1. t. 1. podtočka (a), Prilog 2. t. 3. podtočka (a)

Kratki prikaz činjenica i postupka

- 1 Kao željeznički upravitelj, tužitelj je obvezan u skladu s člankom 4. EIBV-a kojim se prenosi članak 27. Direktive 2012/34 odrediti i objaviti izvješće o mreži. To izvješće o mreži mora sadržavati i informacije o načelima i kriterijima za dodjelu kapaciteta željezničke mreže. To također obuhvaća informacije o razvoju i

rokovima koji se odnose na postupak dodjele kapaciteta željezničke mreže, među ostalim informacije koje se odnose na postupak u skladu s kojim osobe ovlaštene na pristup mogu željezničkom upravitelju podnijeti zahtjev za dodjelu trasa.

- 2 Izvršni odbori koji su zaduženi za teretne koridore (vidjeti članak 8. stavak 1. Uredbe br. 913/2010) dogovorili su se 2015. oko zajedničkih okvirnih pravila u smislu članka 14. stavka 1. Uredbe br. 913/2010 i utvrdili ta pravila za koridor za koji su nadležni. Članak 8. tih istovjetnih okvirnih pravila odredio je načela rada takozvanog *Corridor One Shop Stopa* (ili takozvanog kontaktnog mjesta, vidjeti članak 13. stavak 1. Uredbe) te se njegovim stavkom 2. među ostalim predvidjelo da se kapacitet koridora treba objaviti i dodijeliti putem međunarodnog sustava za zahtjeve koji treba biti u najvećoj mogućoj mjeri usklađen s ostalim teretnim koridorima. U izvornoj verziji na engleskom jeziku, odredba članka 8. stavka 2. okvirnih pravila (za teretne koridore) glasi kako slijedi: „The corridor capacity shall be published and allocated via an international path request coordination system, which is as far as possible harmonised with the other rail freight corridors.”
- 3 Istodobno, upravni odbori (vidjeti članak 8. stavak 2. Uredbe br. 913/2010) teretnih koridora odlučili su uz tužiteljevo sudjelovanje da se zahtjevi za dodjelu kapaciteta željezničke mreže za prethodno određene međunarodne trase vlakova na dotičnom *one-stop shopu* mogu podnijeti isključivo preko elektroničkog alata za rezervaciju *Path Coordination System* (u daljnjem tekstu: PCS) te su objavili ta pravila u četvrtom svesku dokumenta *Corridor Information Document* (u daljnjem tekstu: CID) koji se odnosi na teretne koridore.
- 4 Tužitelj je 31. kolovoza 2015. obavijestio Bundesnetzagentur (Savezna agencija za mreže, Njemačka), kao nacionalno regulatorno tijelo, o predviđenoj izmjeni svojeg izvješća o mrežama za 2016. (u daljnjem tekstu: izvješće o mreži za 2016.). Predmet promjene koju je tužitelj predvidio bilo je, među ostalim, pravilo navedeno u točki 4.2.5.1. izvješća o mrežama za 2016. o postupku kojim se *one-stop shopu* koji je za to zadužen podnose zahtjevi za dodjelu kapaciteta željezničke mreže na prethodno određenim trasama vlakova na teretnim koridorima u skladu s Uredbom br. 913/2010. Točkom 4.2.5.1. izvješća o mrežama za 2016. detaljnije se predviđalo da se prijava trase u načelu može obaviti isključivo preko PCS-a (prva rečenica). Točkom 4.2.5.1. izvješća o mrežama za 2016. također se predviđalo da se u slučaju tehničkog kvara PCS-a trasu može prijaviti uporabom prijavnog obrasca udruge RailNetEurope u *one-stop shopu* (treća rečenica, u daljnjem tekstu: treća rečenica ili sporni odlomak).
- 5 Tužitelj je izmjenom namjeravao potpuno ukinuti predviđenu uporabu prijavnog obrasca zamišljenu kao pomoćno sredstvo u slučaju tehničkog kvara PCS-a, odnosno potpuno izbrisati treću rečenicu točke 4.2.5.1. izvješća o mrežama za 2016. koja se odnosi na predmetni slučaj. To je obrazložio time da uporaba prijavnog obrasca nije predviđena odredbama o podnošenju zahtjeva koje su donijeli i objavili izvršni odbori teretnih koridora. Prijavni obrazac zamišljen je samo za podnošenje zahtjeva u pogledu ostalih međunarodnih trasa vlakova. Nije

prikladan za podnošenje zahtjeva za dodjelu kapaciteta željezničke mreže za prethodno određene međunarodne trase vlakova jer se njime ne zahtijevaju svi podaci koji su u tom pogledu potrebni.

- 6 Rješenjem od 22. rujna 2015. Savezna agencija za mreže podnijela je prigovor u pogledu predviđene izmjene što je dovelo do toga da ta izmjena ne može stupiti na snagu te utjecalo i na ugovorne odnose u koje je tužitelj stupio na temelju svojeg izvješća o mrežama za 2016. i koji postoje do danas. Savezna agencija za mreže odbila je tužiteljev prigovor. Svoju je odluku obrazložila time da bi u slučaju potpunog brisanja spornog odlomka pravilo iz točke 4.2.5.1. izvješća o mreži za 2016. predstavljalo povredu tužiteljeve obveze pružanja nediskriminirajuće uporabe željezničke infrastrukture kojom on upravlja i nediskriminirajućeg pružanja obveznih usluga koje nudi, uključujući obradu zahtjeva za dodjelu trasa vlakova. Na temelju pravila o dodjeli trasa vlakova, trenutak primitka zahtjeva može biti od odlučujuće važnosti. Osobama ovlaštenima na pristup treba osigurati alternativni način podnošenja zahtjeva, koji služi kao pomoćno sredstvo u slučaju tehničkog kvara PCS-a. Pritom je na tužitelju da, umjesto predviđenog potpunog brisanja spornog odlomka točke 4.2.5.1. izvješća o mrežama za 2016., predloži pravilo koje je u skladu sa zakonskim zahtjevima.
- 7 Tužitelj je 15. ožujka 2016. podnio tužbu Verwaltungsgerichtu Köln (Upravni sud u Kölnu, Njemačka). Verwaltungsgericht (Upravni sud) je tužbu odbio presudom od 20. travnja 2018. Tužiteljeva se žalba odnosi na tu presudu.

Ključni argumenti stranaka glavnog postupka

- 8 Tužitelj je pred Verwaltungsgerichtom (Upravni sud) već osporavao činjenicu da Savezna agencija za mreže ima ovlast na temelju koje može ispitati odredbe točke 4.2.5.1. izvješća o mrežama za 2016. i ulagati prigovore u pogledu predviđenih izmjena. U skladu s Uredbom br. 913/2010 isključivo su izvršni i upravni odbori nadležni za uređenje postupka podnošenja zahtjeva *one-stop shopu*. Njihove odluke, kao i sama Uredba, imaju prednost pred nacionalnim pravom i ne podliježu nadzoru nacionalnih regulatornih tijela. Savezna agencija za mreže može ispitati podatke poput onih u točki 4.2.5.1. izvješća o mrežama za 2016. samo u pogledu njihove usklađenosti s odredbama koje je donio upravni odbor. Čak i ako je uređenje postupka za podnošenje zahtjeva *one-stop shopu* podložno nadzoru nacionalnih regulatornih tijela, Savezna agencija za mreže može u skladu s člankom 20. stavkom 1. prvom rečenicom Uredbe br. 913/2010 postupati samo na način da surađuje s ostalim nacionalnim regulatornim tijelima. Osim toga, odluka Savezne agencije za mreže pogrešna je u pogledu merituma. Nije potreban pomoćni sustav jer je podnošenje zahtjeva s pomoću PCS-a dovoljno pouzdano. Osobama ovlaštenima na pristup jamči se tehnička pouzdanost sustava od najmanje 98,5 %.
- 9 Tuženik je među ostalim tvrdio da je dodjela kapaciteta željezničke mreže i dalje podložna općim nacionalnim propisima o osiguranju pristupa na temelju Direktive

2012/34. Stoga izvješće o mrežama koje tužitelj treba donijeti obavezno treba sadržavati odredbe o postupku podnošenja zahtjeva *one-stop shopu*, a te su odredbe u tom pogledu također podložne potpunom nadzoru Savezne agencije za mreže kao nacionalnog regulatornoga tijela. Uredbom br. 913/2010 ne priznaje se upravnom odboru teretnog koridora nadležnost za donošenje obvezujućih propisa o uređenju postupka podnošenja zahtjeva, koji imaju prednost u primjeni pred nacionalnim pravom. Naprotiv, postupak podnošenja zahtjeva treba urediti na način na koji se to dopušta odnosno utvrđuje u izvješćima o mrežama upravitelja infrastrukture, koja ispituju i odobravaju nacionalna regulatorna tijela. U suprotnom bi upravitelji infrastrukture na području teretnih koridora mogli svojevolumno određivati posebna pravila o podnošenju zahtjeva za dodjelu kapaciteta željezničke mreže koja nisu podložna nadzoru regulatornih tijela radi provedbe nediskriminirajućeg pristupa željezničkim prijevoznicima.

Kratki pregled obrazloženja zahtjeva za prethodnu odluku

- 10 Oberverwaltungsgericht (Visoki upravni sud, Njemačka) upućuje na to da je za odluku u glavnom postupku bitno je li Savezna agencija za mreže s pravom podnijela prigovor u pogledu izmjene koju je tužitelj predvidio u točki 4.2.5.1. izvješća o mrežama za 2016. U propise koje u tom pogledu treba uzeti u obzir među ostalim se ubraja zabrana diskriminacije iz članka 14. stavka 1. AEG-a. U skladu s člankom 14.e stavkom 1. točkom 4. AEG-a, nakon zaprimanja odgovarajuće obavijesti javnog društva koje upravlja željezničkom infrastrukturom, Savezna agencija za mreže može kao nadležno regulatorno tijelo podnijeti prigovor u pogledu predviđene preinake ili izmjene izvješća o mrežama, ako te preinake ili izmjene nisu u skladu s propisima u području željezničkog prometa o pristupu željezničkoj infrastrukturi.
- 11 Međutim, sud koji je uputio zahtjev smatra da je dvojbeno treba li tužitelj u svojem izvješću o mrežama uopće urediti postupak kojim se *one-stop shopu* navedenom u članku 13. stavku 1. Uredbe br. 913/2010 podnosi zahtjev za dodjelu infrastrukturnog kapaciteta teretnog koridora i je li taj postupak u skladu s člankom 14.e stavkom 1. točkom 4. AEG-a podložan nadzoru Savezne agencije za mreže. Na to se odnosi prvo pitanje suda koji je uputio zahtjev.
- 12 Sud koji je uputio zahtjev tim prvim pitanjem traži pojašnjenje u pogledu toga je li postupak podnošenja zahtjeva za dodjelu kapaciteta željezničke mreže obuhvaćen područjem primjene članka 27. stavaka 1. i 2. u vezi s točkom 3. podtočkom (a) Priloga IV. Direktivi 2012/34. Tomu se protivi (i stoga ide u prilog tužiteljevom mišljenju) to da se odredbe Uredbe br. 913/2010 promatrane u cjelini mogu shvatiti na način da pristup i uporaba infrastrukturnog kapaciteta teretnog koridora podliježu samostalnom sustavu pravila. Unutar tog sustava pravila upravni odbor, koji je u skladu s člankom 8. stavkom 2. Uredbe potrebno uspostaviti za pojedini teretni koridor, treba odrediti postupak kojim se *one-stop shopu* navedenom u članku 13. stavku 1. Uredbe podnosi zahtjev za dodjelu infrastrukturnog kapaciteta i o tome dokumentom *Corridor Information Document* (CID)

obavijestiti osobe ovlaštene na pristup. Time upravni odbor na razini teretnog koridora preuzima samo one zadaće koje su inače dodijeljene upraviteljima infrastrukture u skladu s člankom 27. stavcima 1. i 2. u vezi s točkom 3. podtočkom (a) Priloga IV. Direktivi 2012/34.

- 13 Međutim, iz odredbi članka 13. stavka 1., članka 14. stavaka 1. i 9., članka 18 točke (c) u vezi s uvodnom izjavom 26. Direktive br. 913/2010 ne može se izričito zaključiti da upravni odbor ima ovlast odrediti postupak za podnošenje zahtjeva *one-stop shopu* navedenom u članku 13. stavku 1. te uredbe. Također, ta ovlast ne proizlazi neposredno iz neke druge odredbe Uredbe. Suprotno tomu, zakonodavac Unije je člankom 14. stavkom 1. Uredbe izričito predvidio ovlast izvršnog odbora za utvrđivanje okvirnih pravila. Stoga bi vjerojatno postojalo slično izričito pravilo u slučaju da je zakonodavac Unije htio urediti i isključivu nadležnost upravnog odbora za utvrđivanje postupka podnošenja zahtjeva u skladu s člankom 13. stavkom 1. Uredbe.
- 14 Nadalje, iz odredbi Uredbe br. 913/2010 ne može se izričito zaključiti da pristup dodijeljenom infrastrukturnom kapacitetu teretnog koridora i njegova uporaba više ne podliježe općem sustavu pravila Direktive 2012/34. U tom smjeru upućuje uvodna izjava 7. Uredbe. Čini se da je to (u smislu tuženikova pravnog stajališta) važno uporište za činjenicu da je postupak podnošenja zahtjeva za dodjelu infrastrukturnog kapaciteta obuhvaćen općim odredbama zakonodavstva u području željezničkog prometa iz članka 27. stavaka 1. i 2. u vezi s točkom 3. i podtočkom (a) Priloga IV. Direktivi 2012/34, u slučaju kada su ti infrastrukturni kapaciteti dio infrastrukturnog kapaciteta teretnih koridora, a zahtjev se podnosi *one-stop shopu* navedenom u članku 13. stavku 1. Uredbe br. 913/2010. U tom bi se slučaju djelatnost *one-stop shopa* trebala temeljiti na izvješću o mrežama uključenog upravitelja infrastrukture, koje u načelu podliježe regulatornoj kontroli nacionalnih regulatornih tijela.
- 15 Na drugo pitanje valja odgovoriti za slučaj da tužitelj u svojem izvješću o mrežama treba urediti postupak podnošenja zahtjevâ za dodjelu infrastrukturnog kapaciteta u skladu s člankom 27. stavcima 1. i 2. u vezi s točkom 3. podtočkom (a) Priloga IV. Direktivi 2012/34 i nacionalnim propisima donesenim radi njezina prenošenja i u pogledu toga na koji je način taj infrastrukturni kapacitet dio infrastrukturnog kapaciteta teretnog koridora u smislu Uredbe br. 913/2010 i za slučaj da se zahtjev podnosi *one-stop shopu* navedenom u članku 13. stavku 1. te uredbe.
- 16 Za sud koji je uputio zahtjev dvojbeno je može li regulatorno nacionalno tijelo djelovati a da ne surađuje s regulatornim tijelima ostalih država članica uključenih na pojedini teretni koridor i može li to tijelo upraviteljima infrastrukture određivati kako će urediti postupak podnošenja zahtjeva *one-stop shopu*, kao što je u ovom slučaju nalaganje da se zadrži pomoćni sustav za slučaj tehničkog kvara PCS-a.

- 17 U tom pogledu, sud koji je uputio zahtjev točkom (a) drugog pitanja pita treba li nacionalno regulatorno tijelo prilikom ispitivanja izvješća o mrežama u smislu članka 27. Direktive 2012/34 uzeti u obzir odredbu članka 20. Uredbe br. 913/2010 ako se izvješćem o mrežama uređuje postupak kojim se *one-stop shopu* navedenom u članku 13. stavku 1. Uredbe br. 913/2010 podnosi zahtjev za dodjelu infrastrukturnog kapaciteta. Osim toga, u slučaju da odredbe članka 20. Uredbe br. 913/2010 treba u cijelosti ili djelomično uzeti u obzir, valja pojasniti koji zahtjevi proizlaze iz njih u okolnostima poput predmetnih u pogledu djelatnosti nacionalnog regulatornog tijela. Stoga se obveza međusobne suradnje nacionalnih regulatornih tijela navedena u članku 20. stavku 1. prvoj rečenici Uredbe među ostalim može tumačiti na način da nacionalno regulatorno tijelo može surađivati samo zajedno i jedinstveno u pogledu merituma s nacionalnim regulatornim tijelima ostalih država koje surađuju na teretnom koridoru, ako utvrdi pravilo za postupak podnošenja zahtjeva *one-stop shopu* navedenom u članku 13. stavku 1. Uredbe ili postupanje tog nacionalnog regulatornog tijela u svakom slučaju mora biti usklađeno s ostalim nacionalnim regulatornim tijelima.
- 18 U slučaju da članak 20. Uredbe br. 913/2010 nije primjenjiv, sud koji je uputio zahtjev točkom (b) drugog pitanja pita proizlaze li u okolnostima poput predmetnih iz Direktive 2012/34 odgovarajuće obveze kao što su one prethodno prikazane, te u tom pogledu među ostalim upućuje na članak 57. te direktive.
- 19 Na treće pitanje treba odgovoriti samo u slučaju da Uredbu br. 913/2010 treba tumačiti na način da je upravni odbor pojedinačnog teretnog koridora nadležan samostalno odrediti postupak kojim se *one-stop shopu* navedenom u članku 13. stavku 1. Uredbe podnosi zahtjev za dodjelu infrastrukturnog kapaciteta i pri tome, kao u predmetnim okolnostima, propisati isključivu uporabu elektroničkih alata za rezervaciju. Točno je da nacionalni propisi EIBV-a kojima se prenosi Direktiva 2012/34 određuju samo minimalni sadržaj izvješća o mrežama tako da se tužitelja nacionalnim pravom ne sprječava u tome da u svojem izvješću o mrežama navede i pravila koja je utvrdio upravni odbor pojedinačnog teretnog koridora. Međutim, za sud koji je uputio zahtjev dvojbeno je može li Savezna agencija za mreže u tom pogledu ispitati tužiteljevo izvješće o mrežama u mjeri koja premašuje sadržajnu usklađenost s pravilima koja je donio upravni odbor.
- 20 Naposljetku, ako su na temelju prijašnjih pitanja nacionalna regulatorna tijela nadležna ispitati postupak kojim se *one-stop shopu* navedenom u članku 13. stavku 1. Uredbe br. 913/2010 podnose zahtjevi za dodjelu infrastrukturnog kapaciteta, u okviru četvrtog pitanja treba pojasniti koje značenje imaju okvirna pravila koja je izvršni odbor u skladu s člankom 14. stavkom 1. Uredbe br. 913/2010 odredio za pojedinačni teretni koridor prilikom izvršavanja te nadležnosti. Izvršni odbori predmetnih teretnih koridora utvrdili su u članku 8. stavku 2. odgovarajućih okvirnih pravila da kapacitet koridora treba objaviti i dodijeliti putem sustava za zahtjeve koji treba biti u najvećoj mogućoj mjeri usklađen s ostalim teretnim koridorima. Sudu koji je uputio zahtjev nije jasno koju pravnu prirodu i obvezujući učinak imaju okvirna pravila u smislu članka 14.

stavka 1 Uredbe i je li ona podložna krajnjem pravno obvezujućem tumačenju nacionalnih sudova ili Suda.

- 21 Peto pitanje povezano je s time i na njega treba odgovoriti u slučaju da je krajnje pravno obvezujuće tumačenje okvirnih pravila obuhvaćeno nadležnošću Suda.

RADNI DOKUMENT